

LBRIS

We know
books

Fábián Tibor
GUYANA SZÖRNYEI

tortoma
KÖNYVKIADÓ
BARÓT, 2021

TARTALOMJEGYZÉK

Kormányos Ildikó Csilla	
Előszó.....	9
Szalay László Pál	
Előszó.....	12
Első fejezet	
A gyónás.....	15
Második fejezet	
Az új misszió.....	121

ELŐSZÓ

Bármennyire is szeretem a babgulyást és a csúsztatott palacsintát ebédre, mégsem azt eszem minden nap. A heti menüben ott van még a saláta, a főzelék, a rizs. Így amikor a számomra kívánt ízek együttállása köszönt be, akkor az örömöm és elégedettségem a tetőfokra hág. Az olvasás olyan aktus, ahol egyaránt helye van a gyors és lassú, rövid és hosszú, elmélyült és felületes betűfogyasztásnak. Nem mindennap veszek kézbe Hessét, Hamvast, Hankisst. Ott vannak a polcon, és megnyugtat a tudat, hogy egymáshoz simulva, türelmesen várják az alkalmas időt. S amikor kézbe veszem őket, felzaklatnak, hogy a valóság mégsem az, amiről a környezet elsődleges benyomásai üzennek.

Fábián Tibor új regénye sem tartozik műfaja szerint az általam gyakran fogyasztott írásművek közé. Inkább a pihentető, a kikapcsolódáshoz hozzárendelt, izlés szerint facsart mentás lime-mal, vagy Calvadoszal felszolgálható misztikus kalandregény. Szintén elszakít a jelen díszleteitől, ahogy a fent említett írók, csak épp felszabadító módon, és egy alternatív valóságot tár elénk. Mindezt úgy tálalja, a hihetőség határát súrolva, nyugtalanítva az olvasókat, hogy akár mindez meg is történhet. A képzelet és a valóság hatá-

rán egyensúlyozó cselekményfolyam távol Európától, egy másik égvőben, egy másik kontinensen, egyenesen Dél-Amerikában, Guyana őserdeiben zajlik. A szerző nem sokat vacillál, lamentál, ahogy foci múltjában szerette a gyors cseleket, itt is a végpontok közötti feszített érzelem-, gondolat- és cselekményíveket rövidre zárja, tagmondait nem cizellálja, hanem halad előre a cselekményben, ahogy főhősei a dzsungel rengetegében. Idős és fiatal, tolókcocs és fűrgé lábú, lelki érzékenység és vad ösztönvilág, városi kényelem és komfort nélküli kitettség, áhítatos lelkület és sekélyes bulvár teremtik meg a hangulatok, a helyszínek, a szereplők közötti kémiát. Egy régi történet hirtelen up to date-té válik, és senki sem ment meg bennünket attól, hogy a bőrünkön érezzük az őserdő, az indiánok, a történet nyirkos verejtékét.

Korunkban reneszánszukat élik a vallásos borzongások. Gondoljunk csak a Dan Brown-regényekre, vagy a Stigmatára. Az író vallásos keretbe ágyazza be a történetét. A főhős Roger, az ifjú amerikai misszionárius, aki egy idős paptársa életgyónásának hatására lesz végtelenül kíváncsi a panelindiánok után az eredeti lakóhelyükön élő őslakosok iránt. A regény helyszínei, karakterei egyáltalán nem állnak távol Fábián Tibortól, hiszen ő is gyakorló lelkész, és mellette a média, mint Isten utáni másik szenvedélye, szintén végig kíséri az életét. Nem egyedülálló, hogy a lelkészek regényírásra adják fejüket, hiszen Görgey Etelka magyarországi lelkész nő tudományos-fantasztikus regényekkel tanítja és szórakoztatja olvasóit. A cselekmény, a szereplők ren-

geteg áthallással bírnak, mind az író személyes sorsára, mind a világ jelenlegi állapotára tekintettel. A népvándorlás, a no-go zónák, a nagyvárosok túlburjánzása, a környezetvédelem, a média érzéketlensége mind, mint csepp a tengerben ott lüktetnek a sorok között. Aztán a lelkeszi/papi hivatás szépsége és nehézsége, a generációk közötti különbség, a kultúrák rendkívül eltérő világlátása, és lehetne sorolni a pluszadálékokat, amit a kalandregény tartogat az olvasó számára.

Fábián Tibor számára új, járatlan vidékre kalandozott, amikor *Guyana szörnyeit* papírra vetette. Írása tükrözi hitbéli elkötelezettségét, a téma feltárásának szenvedélyét, a kiváló íráskészségét, a féktelen fantáziáját. Aki rászánja magát az olvasásra, készüljön fel, meglepődik. A mai hollywoodi forgatókönyvírók szellemiségében készült, de mégis Kárpát-medencei vénával ez a felkavaró, fordulatos, igényes kalandregény. Most a menüsorra került nálam is Fábián Tibor írása, bátran ajánlom mindenkinek, nem fekdte meg a gyomrom.

Szalay László Pál

ELSŐ FEJEZET

A GYÓNÁS

1.

„Hát itt volnánk. Ez a georgetowni katolikus időstthon, a Szent Tamás. Húsz éve működik. Mindig telt ház van és hosszú várólisták. Ha kettő lenne belőle, akkor is tömve lenne. A mai világban már nem kellenek az öregek”, ingatta a fejét Robert atya.

Egy magas, farmernadrágos fiatalembernek magyarázott, akit csak úgy emlegetett a háta mögött: az amerikai vendég, szűkebb körben pedig: a tornacipős pap. Furcsán festettek egymás mellett. Egy alacsony, elhízott, reverendát viselő idős pap és egy atlétatermetű, izmos fiatalember, akinek a tetejében még a haja is be volt löve. Roger atyát guyanai látogatása során eddig kizárólag a szentmiséken látták reverendában. Ezenkívül mindvégig civilben volt, így kedvére elvegyülhetett az utcán, senki sem ismerte fel. Vendéglátója egy darabig furcsállta a dolgot, aztán ráhagyta: biztos ez is valami buta amerikai szokás.

„Igazság szerint az ittléted alatt ezzel a hellyel kellett volna kezdenünk, de ha te a két hét alatt folyton az utcákat meg a szegénynegyedeket jártad, csak most,

az utolsó napodon jutottunk el ide.” Roger elpirult és dadogva szabadkozott: annyira belevetette magát a helyi szegénymisszióba, hogy emiatt minden másról megfeledkezett.

Idős vezetője csak mosolygott és egy mozdulattal elhallgattatta. „Ne mondj semmit, kedvesem. Kint pörög az élet. Az utcákon, a külvárosban láthattad az igazi Guyanát. Nyomorúságával, szegénységével, de életigenlő boldogságával. Viszont ezt is látni kell, mert ez itt a másik véglet. A lemez B oldala, az elmúlás felé tartó lépések. Nem várhattam el tőled, hogy a magad 31 évével ezt a szolgálatot válaszd elsőnek az ittléted alatt, de végszónak azért jó lesz.”

Egy nagy társalgóba értek. Egy kisebb vidám társaság éppen mexikói szappanoperát nézett, és közben azon vitatkozott, hogy a sorozat aktuális részében a takarítónő lánya miért utasította el a gazdag kérőt és a pénzzel járó számos lehetőséget. Az alacsony természetű, hordónyi pocakot viselő, erősen kopaszodó pap elvigyorodott, intett Rogernek, hogy maradjon ott, ahol van, majd reverendáját óvatosan két oldalról megemelve, esetlen mozdulatokkal odasurrant a tévénezők háta mögé. Mikor odaért, még hátrafordult, grimaszt vágott az értetlenül bámuló fiatalemberre, majd kivárt egy kicsit és diadalmasan elkiáltotta magát: „Ez a szerelem, drága testvéreim! Ez a szerelem! Ezt nem lehet pénzen megvásárolni. Hiába is akarják!”, azzal, mint aki jól végezte dolgát, kihúzta magát és visszatért ifjú vendége mellé.

Az idősek felnevettek. „A vén pap egyre jobb formában van”, jegyezte meg egyikük. „Ernesto, édes

öregem, ne feledd, a hallásom is kiváló”, emelte fel a mutatóujját az atya és játékosan megfenyegette az illetőt. „Éppen azért mondtam”, fordult hátra Ernesto egy látványos grimasz kíséretében. „Maga csak tudja, mi a szerelem, Robert atya!”, jegyezte meg kaján mosollyal egy lila hajú nő. „Ugyan honnan tudhatnám? Majd, ha én is beköltözök, kegyed elárulja”, kacsintott rá az idő pap. „De siessen, nehogy túl késő legyen, kedvesem”, replikázott a nő, a társaság pedig dőlt a nevetéstől.

Robert atya odafordult az amerikai vendéghez, arcáról eltűnt a mosoly: „Most magadra hagylak. Nézz körül, beszéljess, hallgasd meg őket. Akkor a legboldogabbak, ha valakinek elmesélhetik az életüket. Nem is hinnéd, milyen fontos szolgálat ez, ebben a mai embertelen világban. Látod, nekem is mennem kell. Az adminisztráció darabokra tép. Aztán, ha nem az, akkor meg folyton csak temetek és temetek. Itt meg 100 ember egész nap csak arra vár, hogy valaki megálljon mellettük, és még egyszer, talán utoljára, elmeséljék, összefoglalják valakinek, akár egy idegennek is, amit hosszú évtizedeik során megéltek. Mindig azzal nyugtatgatom magam, hogy majd, ha leesek a lábamról, én is idekerülök, és akkor naphosszat hallgathatom a történeteiket. Akkor valaki talán majd engem is meghallgat.”

A kicsi kövér ember újra elmosolyodott, és egy mély, tisztelgő bólintással búcsúzott kollégájától, mintha ő lenne a fiatalember beosztottja. Aztán tünődve indult a kijárat felé, de azért nem mulasztotta el századjára sem megviccelni a reggeli maradékait összeszedő fiatal gondozónőket, hogy neki is tartsanak fenn egy szobát, de lehetőleg a keleti oldalon, mert ő koránkelő és

szereti nézni a felkelő napot. A fehér köpenyes lányok összenevettek és cinkosan rákacsintottak a papra: „Ne siessen, atya, sehová, különösen ide ne. Tíz évig még nincs üresedés!” Az apró termetű ember az ajtóból még hátrafordult, mintha elfelejtett volna valamit, és a folyosó legelső ajtajára mutatott. „Abban a szobában egy idős paptestvér lakik. Imád mesélni. Ja, és ha nem haragszol meg érte, ő is bolondul a bennszülöttekért. Még az esőerdőbe is utánuk ment.” Majd jóval halkabban hozzátette még, mintha csak magának mondaná: „Az is lett a veszte, szegénykémnek.”

Roger magára maradt a többemeletes épületben. Ő már a hazaútra gondolt. Este még be kell csomagoljon, délelőtt indulnia kell. Ennyi fért a tizenöt napos guyanai missziós útjába. Várja az otthon, a kisváros békéje és kiegyensúlyozottsága, a kertvárosi nyugalom. Az utcagyerekeknek ugyan azt ígérte, hogy még visszatér, de mit lehet azt tudni. Ha a louisianai missziós szervezet jövő nyáron is megbízza ezzel a dél-amerikai szolgálattal, és ha el tud szakadni otthonról újabb 2-3 hétre. Minden olyan képlekeny. Még meg kell eméssze a háta mögött hagyott napokat. Azt a sok nyomorúságot, amelyet naponta megélt, megtapasztalt, és amibe valósággal belesajdult a szíve.

Elfáradt a sok élmény súlyát hordozva. Semmi kedve nem volt ehhez az utolsó napi programhoz egy unalmas idősotthonban, ahol a lakók sorozatokat néznek, tolószekükben szunyókálnak, ha pedig ébren vannak, véget nem érő élettörténetükkel rohanják meg a mit sem sejtő látogatót. Talán jobb, ha észrevétlenül kioson, és tesz még egy utolsó sétát a városban, aztán délután

alszik egy nagyot a hosszú út előtt. Robert atya ezalatt már biztos visszaért a hivatalba.

Töprengését egy erőtlen hang szakította meg. Aból a szobából jött, amelyre vendéglátója hívta fel az előbb a figyelmét. Az ajtó résnyire nyitva volt. „Papot, papot!”, hajtogatta egy fáradt öreg hang, aztán hosszan köhécselt két kiáltás között. „Á, ez csak Luis atya. Társaságot keres az, nem papot”, legyintettek az előbbi vidám alkalmazottak, amint elhaladtak az ajtó előtt. „Megint vár valakire, akinek elmesélheti az indiános rémtörténeteit”, és nevetve tolták a folyosón az üres edényekkel megrakott ételszállító kocsijukat.

„Vagy úgy”, gondolta Roger, és az ajtó helyett a társalgó egyik kanapéját célozta meg. A kis tévénező társaság időközben hangos nevetések közepette már továbbállt. Csak pár tolókoscsis idős szundikált egymás mellett egy sarokban. „Papot, papot!”, hangzott fel újra a közeli szoba lakójának elnyújtott nyöszörgése. Roger egy darabig hallgatta, aztán már idegesítette a hang folytonos ismétlődése. „Na jó, ezt az egyet meghallgatom, de aztán tényleg megyek.”

Az ajtón egyetlen név szerepelt: Luis Ferguson. A fiatalember kopogott, és választ sem várva benyitott. Egy apró szobába lépett. Az ajtót nyitva hagyta ugyan, de a szoba mérete ezzel sem lett nagyobb. Úgy érezte, képtelen lenne egy ilyen egérlyukban élni.

A bejáratnál szemben kisírt szemű idős férfi üldögélt a tolókkocsijában. Borzas ősz hajával és hosszú fehér szakállával úgy festett, mint egy őszövetségi időkből pottyant dühös próféta. Egy pillanatig meglepetten, tátott szájjal nézett fel Rogerre. „Maga nem pap. Mit akar tőlem?”, kérdezte ellenségesen. „Nem a személyzetet hívtam, azoknak úgyszincs ideje rám. Ha leülnek is mellém, két perc múlva mennek is tovább.”

A fiatalember közelebb lépett: „Roger atya vagyok, az Egyesült Államokból. Missziós úton voltam önöknél az elmúlt két hét során.” Az öreg csak nézett. „Maga pap? Igazán az? Hát maguknál nem viselnek reverendát? És a haja... Ja, hogy amerikai. Úgy már értem. A fene azt a nagy szabadságukat!” „Elnézést”, szabadkozott kurtán Roger, aki már unta, hogy guyanai tartózkodása során többen is számonkérték rajta a papi ruha hiányát, majd szó nélkül lehuppant az öreg melletti fotelbe. „Szóval egy ideje már hallottam kintről, hogy papot akar. Nos, itt vagyok. Szívesen meghallgatom.” Az öreg gyanakvóan vizsgálta a farmernadrágos, fehér trikós fiatalembert. A ruházata és a kora alapján cseppet sem nyerte el a bizalmát.

„Vallja be, hogy Robert küldte a nyakamra! Ő persze nem jön, mert nincs rám ideje, de a tornacipős,

zselézett hajú újoncokat ideküldi.” Roger felhúzott szemöldökkel hallgatta az öreg pufogását. Már megbánta, hogy benyitott, és lopva az ajtó felé pislogott. Vajon hogyan tudna gyorsan és feltűnésmentesen távozni? „Netán siet? Úgyis tudom, hogy csak egy kipipálandó házi feladat vagyok magának, és alig várja, hogy az ajtón kívül legyen.” Az öreg zöld szemével olyan áthatóan nézte a fiatalembert, mintha olvasna messziről jött kollégája gondolataiban.

Roger zavarba jött. „Hát, izé... Egy darabig tudok maradni. De nem sokat. Még be kell csomagolnom. Ez az utolsó napom Guyanában. Holnap utazom haza az Államokba.” Az öregember gúnyosan elmosolyodott: „Aztán a reverendáját nehogy itt felejtse, ifjú barátom! Már ha szüksége van rá.” Azzal nevetgélt egy sort.

Roger azon gondolkodott, megsértődjön-e, aztán a vénember jókedvét látva ő is feloldódott. „Legközelebb, atyám, ígérem, papi ruhában jövök önhöz. Jó lesz?” „Azt én már nem érem meg, kedvesem. Ki van mérve az időm. Mit gondol, miért kiabálok naphosszat pap után? Na persze, ha a személyzetre hallgat, azt hiheti, hogy egy kótyagos öregember vagyok, aki hallgatóságra vadászik.” „Egy percig sem hittem”, mondta Roger piruló arccal, és közben nyelt egyet, mert tényleg ezt hitte. „Dehogynem. De ne szégyellje. Én is ugyanezt gondolnám a maga helyében. Még lehet, cifrábbakat is.” És a próféta kinézetű öregember megint jól mulatott saját szavain.

Roger zavartan köhécselt, és próbálta más irányba terelni a beszélgetést. „Robert atya szokott önhöz jönni?” „Robert? A szemináriumon a legjobb barátok